

PODZIM 2015 | VYDÁVÁ OBECNÍ ÚŘAD VE VELKÝCH KARLOVICÍCH | www.velkekarlovice.cz

Vážení spoluobčané,

v prostorách obecního úřadu byla 4. září 2015 slavnostně odhalena pamětní deska věnovaná paní Heleně Mičkalové u příležitosti jejich nedožitých 80.narozenin. Přestože nebyla rodilou Karlovjankou, věnovala podstatnou část svého života zachování valašských tradic a rozvoji kulturního dění v naší obci. Sesbírala velké množství lidových pověstí, které prezentovala nejen skvělým vypravěčským uměním, ale také spisovatelskou činností. Hrála ochotnické divadlo, psala obecní kroniku, byla vedoucí dětského folklorního souboru Javorníček a více než 40 let rozdávala radost s Karlovjankami - ženským pěveckým sborem - to vše při dlouholeté učitelské činnosti na základní škole.

Pamětní desku objednalo Zastupitelstvo obce Velké Karlovice na základě myšlenky Jiřího Sloupenského, který patřil mezi první vydavatele knih paní Mičkalové. Návrhu a výroby se ujal akademický sochař Zdeněk Kolářský za finanční podpory obce, pana Jiřího Sloupenského, Stanislava Olšáka a Ludvíka Dorňáka.

Velké poděkování patří nejen jim, ale Vám všem, kteří jste se slavnostního odpoledne zúčastnili nebo se na něm jakkoliv podíleli.

Miroslav Koňařík

Ohlédnutí za mezinárodním dětským folklorním festivalem 6. září 2015

Letošní 6. ročník provázelo nejisté počasí, všichni jsme s obavou pozorovali nebe a doufali, že pršet ještě nebude. Nakonec to vyšlo úplně špičkově, po dobu programu nespadla ani kapka, pršelo jen v poledne. V dopoledním programu před muzeem se představily cimbálové muziky jednotlivých souborů i naše karlovská Kyčerka pod vedením Evy Mužíkové. Hradišťská muzika zahrála dokonce u kostela, aby pozvala všechny na odpolední festival.

Mokré podium obětavě vytřely pracovnice IC a mohlo se začít. Novinkou bylo moderování dvojice dětí ze Vsacánku - Renaty Makyčové a Adama Kaňáka, který si v programu střihl nádherný odzemek na profesionální úrovni. Diváků bylo hodně, téměř plné hlediště. Vydrželi až do konce. Na podiu se střídaly soubory Vizovjánek, Klobučánek, Ostravička, domácí Karlovjánek, Vsacánek, Hradišťánek, Skřivánek z Brna, Makovníček z Makova a Radosť z Trenčína. Dramaturg Miroslav Ekart, zvukař Jakub Podešva a inspicientka paní Ekartová si zaslouží velké poděkování. Zázemí pro tři stovky účinkujících poskytla základní škola. Děti měly šatny ve třídách, výborný oběd ve školní jídelně a o soubory se starali delegáti z řad učitelského sboru. Starali se tak dobře, že organizace byla naprosto plynulá, nic nevázlo, všechno fungovalo, jak mělo. Myslím, že tuto tradici bychom měli udržet.

Jitka Ryplová

Z obecní matriky

Jubilanti za III. čtvrtletí 2015

80 let:

Karel Volek, V. K. 758

Marie Kysučanová, V. K. 851

Marie Juráková, V. K. 914

Božena Volková, V. K. 683

Františka Gajdošová, V. K. 865

85 let:

Jindřich Křenek, V. K. 860

Eva Vrbová, V. K. 898

Renalda Bártková, V. K. 801

90 let:

Anna Křenková, V. K. 157

92 let:

Josef Belháč, V. K. 179

93 let:

Anna Drozdová, V. K. 313

95 let:

Jindřiška Koňaříková, V. K. 217

Všem srdečně blahopřejeme

Informační centrum Velké Karlovice

Na konci měsíce září 27. 9. v malé galerii Karlovského muzea otevřeme **výstavu Otakara Jakubčíka - Řezby**.

24. 10. 2015 v 19 hodin v kinosále U Potockých můžete navštívit divadelní představení **Advent** - horská balada podle románu Jarmily Glazarové, nastudovalo divadlo Jana Honsy z Karolinky v režii Martina Františáka. Předprodej vstupenek v IC Velké Karlovice.

Unie rodičů jako každoročně pořádá dne 13. 11. 2015 **průvod Broučků** z Machůzek ke kinosálu U Potockých, kde děti čeká překvapení. Všichni karlovští broučci jsou s lampióny srdečně zváni.

Dne 29. 11. 2015 se koná u Karlovského muzea tradiční **Kateřinský jarmark** s bohatým občerstvením, s nabídkou vánočního jarmarečního zboží a možností výroby vlastního adventního věnce. Jarmark slovem provede Bára Šimečková, zahrají CM Staré Gatě, CM Kyčerka, gorolská muzika BUKOŇ a program doplní vystoupení Dětského folklorního souboru písní a tanců Karlovjánek a Dětského pěveckého sboru při ZŠ Velké Karlovice. Kateřinský program obohatí vernisáž výstavy fotografické soutěže „Valašská krajina“ a výstavy Ateliéru Kuba v prostorách Karlovského muzea.

Do konce roku se uskuteční dotisk knihy Velké Karlovice 1714 – 2014 (1000 ks), rádi bychom opravili všechny chyby. Prosíme tedy ty, kteří nějakou chybu našli - zavolejte nebo se zastavte do 10. října v informačním centru a dejte nám ji vědět.

Jarmila Adamová

Právě probíhá 14. ročník fotosoutěže Valašská krajina.

Fotografie se letos opět mohou vkládat přímo na web. Oproti loňskému roku došlo ke změně počtu fotografií od jednoho autora na tři kousky. Vkládat fotky a hlasovat je možné do 15. října 2015. Vyhlášení výsledků a předání cen proběhne na vernisáži výstavy v Karlovském muzeu ve Velkých Karlovicích, která se uskuteční 29. listopadu 2015. **Letošní soutěžní kategorie jsou: „Lidé“, „Krajina“ a „Louky v Beskydech“.**

Více najdete na: http://valasskakrajina.cz/fotosoutez Všechny potřebné informace najdete v pravidlech fotosoutěže na: http://valasskakrajina.cz/fotosoutez/pravidla/

Barbora Krupová

Program IC Zvonice

10.10. 2015	**v 15 hodin Sami na samotách – fotografie Roberta Goláně s texty Dalibora Maliny. Hudební doprovod Harafica - Šurmyja**
14.11.2015	**Čaj o páté - pořad Drahomíry Míčkové**
28.11.2015	**Výstava obrazů a keramiky Ludmily Vaškové**
13.12.2015	**Pečení perníčků**
27.12.2015	**Vánoční zpívání s CM Soláň**

Zasedání zastupitelstva obce

5. zasedání Zastupitelstva obce Velké Karlovice se uskutečnilo dne 17. 9. 2015.

ZO schválilo:

- plnění rozpočtu obce k 31. 8. 2015
- III. úpravu rozpočtu ve výši 1 229 tis. Kč
- smlouvy ke zřízení věcného břemene ve prospěch společnosti ČEZ Distribuce, a.s. a společnosti Česká telekomunikační infrastruktura a.s.
- finanční příspěvek ve výši 200 tis. Kč Fotbalovému klubu Velké Karlovice + Karolinka na opravu oplocení fotbalového hřiště a obnovy zadní brány včetně veřejnoprávní smlouvy
- Smlouvu o převodu práv a povinností vyplývajících ze Stavebního povolení a Územního rozhodnutí pro stavbu „Prodloužení kanalizace Velké Karlovice-sídliště stoka F 2.1."
- podání žádosti o převod nebo odkoupení pozemků p. č. 68/6, 68/5, 29/2, 1428/5 od Úřadu pro zastupování státu ČR a p. č. 5592 od Pozemkového fondu ČR

ZO uložilo:

- radě obce projednat s majiteli pozemků před muzeem podmínky jejich pronájmu
- starostovi obce odpovědět Agentuře ochrany přírody v Rožnově pod Radhoštěm, že souhlasí se způsobem zimní údržby solením hlavní komunikace na Beskyd a na Soláň pouze v případě kalamity. Zastupitelstvo obce upřednostňuje z důvodu ochrany vodních zdrojů zimní údržbu pomocí inertního materiálu

ZO vzalo na vědomí:

- informaci o průběhu projektu Čistá řeka Bečva II a možnosti připojení rodinných domů na kanalizaci až po kolaudaci, která by se měla uskutečnit v závěru listopadu letošního roku
- personální změny v informačním centru na základě žádosti paní Jarmily Adamové
- informaci o jednání s vedením FC Velké Karlovice + Karolinka po pohárovém utkání s FC Zlín a o organizačním zajištění mistrovských zápasů.

Žehnání zvonů

30. srpna jsme byli svědky slavnostní chvíle - žehnání zvonů z karlovského kostela. Oba zvony byly při rekonstrukci střechy sneseny, odborně vyčištěny a vystaveny v prostoru kostela, kde jsme měli možnost je zblízka obdivovat po dobu několika týdnů. Větší zvon je z roku 1861, menší z roku 1929. Zvony požehnal správce farnosti R. Kršák.

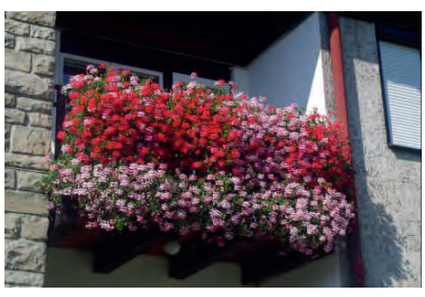
Květinová výzdoba nesoutěžní, aneb děláme to pro dobrý pocit

Je třeba s povděkem ocenit, že Karlovice byly letos ještě krásnější než jiné roky, co se různého rostlinstva týče. Přispívá k tomu i vzorně udržovaná veřejná zeleň a úprava veřejných prostranství, kde je čisto a uklizeno. Co se dá opravit, to se opravuje. Slunečné léto přispělo k nebývalé barevnosti všech kvetoucích rostlin, i když na druhé straně bylo nutné častější a důkladnější zavlažování. Můžeme být rádi, že zelená zůstala zelenou a nestala se z ní zaprášená šeď jako na jihu republiky. Přece jen je naše horská poloha v tomto směru výhodou. Děkujeme všem, kteří se s láskou starají o vzhled domů a okolí nejen u rodinných sídel. Pozornost zaslouží třeba škola a obecní úřad, čerpací stanice, IC, zdravotní středisko, některé prodejny, hotely, penziony a další objekty. Za vším jsou konkrétní lidé a každý ví, kolik práce a času stojí vypěstování a udržování všech těch krásných výsadeb. Pár fotografií pro inspiraci na příští rok.

J. R

Zprávy z Charity Nový Hrozenkov

Výlet na Kohútku

Středeční den 26. srpna se pro Denní stacionář Slunečnice stal dnem výjimečným. Naplánován byl výlet na Kohútku, na jeden z významných vrcholů hřebene Javorníků.

Sešlo se nás více, což přálo dobré náladě celého výletu, stejně jako modrá obloha, která předvídala čistou viditelnost. V 9:30 jsme se všichni společně vydali dosáhnout tohoto vrcholu. Po příjezdu na místo vedly naše kroky do místního Česko-slovenského informačního centra, kde se konala výstava obrazů malíře Josefa Bartoloměje Krále. První výhledy se nám otevřely z terasy tohoto infocentra, a to směrem na slovenskou stranu - na Martinské hole a Strážovské vrchy. Viditelnost byla výborná, proto jsme se rozhodli pokračovat dále do vyhlídkového místa s posezením na stranu druhou. Otevřely se nám tak výhledy na kopce lemující tok řeky Bečvy přes Vsetínské vrchy až po dominantu Moravskoslezských Beskyd – Lysou horu s nadmořskou výškou 1 323 m n. m. Na krásu výhledu jsme byli připraveni a prostřídali se tak u pohledu přes dalekohledy. S dalekými rozhledy jsme posvačili, odpočinuli a celý výlet zakončili posezením v místní restauraci při kávě a povídání. Již nyní se těšíme na další výlet, který bude v září na druhou stranu údolí - na kopec Soláň.

Věčné město – cestovatelská přednáška

V úterý 18. srpna se v Denním stacionáři Slunečnice uskutečnila další cestovatelská přednáška Mgr. Tomáše Kramného. Tentokrát jsme zavítali do jednoho z nejstarších evropských měst. Do města, které je čtvrtým nejlidnatějším v Evropě a pro Itálii je zároveň také městem hlavním. Jedná se o Řím.

Toto město bývá také označováno jako „Věčné město“ a jeho založení se dle římské tradice datuje na rok 753 př. n. l., jeho stáří je tak více než 2 700 let.

Pan Kramný v Římě strávil několik dní návštěvou nejvýznamnějších historických památek, které zdokumentoval a jejich historické souvislosti nastudoval a podělil se o ně s námi. Tuto pomyslnou prohlídku začal u antické dominanty města - Kolosea, dříve Flaviovského amfiteátru. Dále pokračoval promítáním fotografií z Fora Romana, Pantheonu, Svatopetrského náměstí atd. Krásné pozastavení bylo při prohlížení fontány di Trevi, která je jednou z nejznámějších fontán v celém Římě. Pan Kramný o Římě vyprávěl s nadšením, čímž také na nás přenesl nádech tohoto slunného města.
Panu Kramnému děkujeme za jeho čas, vyprávění a promítání fotografií.

Mgr. Ludmila Heriánová, vedoucí Denního stacionáře Slunečnice

Máte vztah ke starým lidem a zájem pomáhat jim v jejich domácím prostředí s činnostmi, které už nezvládají samostatně ?

Charita Svaté rodiny Nový Hrozenkov - Pečovatelská služba a Osobní asistence nabízí možnost pracovat u nás na dohodu. Práce je vhodná i pro studenty. Podmínkou je řidičské oprávnění. Nabízíme Vám práci v příjemném kolektivu a zajímavé zkušenosti při práci se seniory. Zájemci se mohou hlásit:

Jana Orságová, tel**: 728 324 457**
e-mail: **jana.orsagova@nhrozenkov.charita.cz**
Informace o naší Charitě naleznete na
www.nhrozenkov.charita.cz

Smutný listopad roku 1944 (5. pokračování)

2. světová válka tragicky zasáhla do osudu dvaceti devíti rodin naší obce. Jednou z nich byla i rodina Rozálie Kahajové.

ROZÁLIE KAHAJOVÁ (19. 12. 1894 – 14. 10. 1974)

Byla vdovou po protinacistickém odbojáři Arnoštu KAHAJOVI (9. 12. 1894 - 14. 11. 1943), který zahynul ve Wroclavi, v jihozápadním Polsku, kam byl deportován z Brna.

Arnošt Kahaj

Arnošt Kahaj se narodil v Brně v rodině Arnošta Kahaje, stříhače železa v Králově Poli, a jeho manželky Ludmily, rozené Zavadilové. Pracoval jako mechanik telegrafního stavebního úřadu 3 Brno. „Za odbojovou činnost proti Říši" byl dne 12. srpna 1942 zatčen brněnským gestapem.

Arnošt Kahaj se stal členem odbojové skupiny „Kapitán Nemo", která vznikla v roce 1939. Již v březnu 1939 ji založil Emanuel Voska před svým odjezdem do USA. Tvořili ji úředníci spojů a komunikací, kteří vydávali vlastní časopis a tiskli letáky. Shromažďovali zpravodajské údaje, které prostřednictvím vysílačky „SPARTA" posílali na západ. V čele skupiny „Kapitán Nemo" stál a její činnost řídil Karel Nejedlý, bývalý pracovník šifrovacího oddělení ministerstva vnitra. Skupina se také podílela na rozšiřování ilegálních zásilek, Arnošt Kahaj na výrobě falešných razítek pro zhotovování nelegálních dokladů, na distribuci letáků a na shromažďování zpravodajských údajů.

Gestapo v Brně činnost ilegální skupiny „Kapitán Nemo" začalo odkrývat již v roce 1941, v roce 1942 pozatýkalo její členy a 27. 5. 1942 Karla Nejedlého, kterého krutě mučilo. 19. února 1945 Karel Nejedlý umírá v Terezíně – malé pevnosti.

Arnošt Kahaj byl gestapem zatčen 28. září 1942, z Brna převezen do Breslau (Wroclaw) v jihozápadním Polsku, tam 25. listopadu 1942 odsouzen, tam následně vězněn do 14. listopadu 1943, kdy umírá.

Rozálie Kahajová

Dcera Božena Kahajová

V Brně se Arnošt Kahaj poznal se slečnou Rozálií Bambuškovou, dcerou Josefa Bambuška, pasekáře, a jeho choti Mariany z Velkých Karlovic, č. 289, která si v Brně našla práci. 25. února 1919 se Rozálii Bambuškové narodila dcera Božena (25. 2. 1919 – 8. 3. 1990), která se později vyučila švadlenou a 31. prosince 1940 se provdala za Josefa Černotu (2. 6. 1913 – 4. 1. 1992) z Lhoty u Vsetína, č. 16. Manželství Josefa a Boženy Černotových zůstalo bezdětné.

Dne 10. června 1919 se Arnošt Kahaj s Rozálií Bambuškovou oženil. Po smrti manžela se Rozálie Kahajová již neprovdala, s dcerou a zetěm žila ve vilce ve Velkých Karlovicích, č. 617, nedaleko křižovatky rozcestí Soláň, kterou si postavila na bývalém pozemku Jiřího Janíka z Velkých Karlovic, č. 63, od něhož si pozemek odkoupila. Vrátila se domů, kde žila skromně a nenápadně. Byla velmi pracovitá, proto se snažila pomáhat všem sousedům v okolí. Byla to skvělá žena, měla jsem ji velmi ráda.

Marie Mikulcová

Když jsem pro seriál o odboji zpracovávala materiál o Františku Pavelkovi, který 3. 5.1942 zahynul v Mauthausenu (vyjde v obecním zpravodaji příště), oslovila jsem Mgr. Anežku Rudolfovou – Dolejškovou, jejíž matka Zuzana byla vdovou po Františku Pavelkovi, než se provdala podruhé za Jana Rudolfa. Následně jsem od manželů Dolejškových obdržela tři texty, dva z nich jsem zařadila do páté části seriálu. Zde jsou.

Úvaha o odhodlání a hrdinství

Je to asi geneticky zakódováno (a existují dokonce o tom vědecké studie), že mladí muži jsou ochotni bojovat a i zemřít za to, co považují za správnou věc. Při boji za „správnou věc" jsou schopni i neuvěřitelně hrdinských činů.

Otázkou je, co je to ta správná věc. Asi se shodneme na tom, že v době 1. světové války přejít na druhou stranu a přidat se k Československým legiím byla správná věc. Že v době 2. světové války odejít z okupované vlasti do ciziny a tam se zapojit do zahraničních armád byla správná věc. Že zapojit se do protinacistického odboje byla správná věc. Že vzít do ruky pušku a vyrazit na barikády o Pražském povstání byla správná věc.

Chápeme nadšení, se kterým branci nastupovali ke svým útvarům, když byla v roce 1938 vyhlášena mobilizace. Oni opravdu šli bojovat, a v případě potřeby i zemřít, za vlast. Na některé postoje již tak jednomyslný názor není. Čin Jana Palacha je jedněmi považován za vrcholné hrdinství, jinými za zbytečný.

S dalšími postoji se shodovat nemůžeme, i když chápeme, že jejich aktéři své odhodlání bojovat za správnou věc brali vážně. Všeobecně se má za to, že Češi odcházeli na frontu v době 1. světové války z donucení a s nechutí. Existují však svědectví, že i mezi některými z nich vládlo nadšení, že mohou bojovat, a v případě potřeby i padnout, za císaře pána a jeho rodinu.

A co ti vojáci německého wehrmachtu, které vidíme na archivních záběrech, jak s nadšením vyrážejí do války proti Sovětskému svazu. I oni byli přesvědčeni, že bojují za správnou věc – za Führera, za Velkoněmeckou říši. Ó, jak jednoduché je zneužít nadšení a odhodlání mladých lidí!

A co dnes. I ti mladí islamisté z Islámského státu jsou přesvědčeni, že bojují za správnou věc. I ti sebevražední atentátníci (a nový fenomén – sebevražedné atentátnice) jsou přesvědčeni, že umírají za správnou věc.

Nadšení mladých mužů (a dnes i žen) bojovat a třeba i zemřít za „správnou věc" je fakt, na kterém nic nezměníme. Je však neustále třeba jim připomínat a přesvědčovat je, že správná věc je pojem mající mnoho významů a že by se měli zamyslet, zda to, co považují za správnou věc, opravdu správnou věcí je. Také by neměli zapomínat na svoji rodinu, na své blízké, které nechávají doma a kteří je v případě smrti budou oplakávat bez ohledu na to, zda jejich blízký padl jako hrdina či nikoli.

Jak snadno bylo možné za okupace přijít o život

Rolník Jan Rudolf z Jezerného se nikdy politicky neangažoval a ani za války se neúčastnil protinacistického odboje. Přísně vzato, dokonce se podílel na válečném úsilí třetí říše, vždyť část zemědělské produkce, kterou musel povinně dodávat, se jistě dostala k německé armádě. Přesto mu za okupace třikrát šlo bezprostředně o život.

Poprvé v roce 1942, když jeho usedlost – na samotě u lesa – navštívila komise ve složení německý úředník, německý policajt, český četník a starosta s tím, že jdou hledat „to“ ukryté obilí. Rudolf samozřejmě žádné obilí neschovával, to bylo za okupace nebezpečné. Později se dozvěděl, že komise přišla na udání souseda, s nímž měl spory o hranice lesa.

Teď musíme ve vyprávění odbočit. Jan Rudolf měl bratra Karla, který se vrátil z 1. světové války jako mrzák. Tedy on přišel po svých a až po roce se projevily jeho zranění a omrzliny a začaly mu postupně odumírat prsty na nohou a pak i celé nohy. Protože se to projevilo až po válce, nebyl uznán za válečného invalidu, nedostal trafiku a nebylo mu přiznáno ani odškodné. Příslušné instituce ho vždy odbyly s tím, že „máte doma hospodářství a má vás tedy kdo živit“. Karel Rudolf měl, dokud mohl ještě trochu chodit, jedinou vášeň – lov drobné zvěře (ve vlastním lese). Pro tento účel si opatřil malorážnou pušku – flobertku. Protože ji měl nelegálně, schovával ji ve stodole za trámem. Brzy ale přestal chodit, skončil na invalidním vozíku a v roce 1938 zemřel. Na tu flobertku se zapomnělo.

Když komise hledající obilí začala prohledávat obytné stavení i hospodářské budovy, pan Rudolf si velice rychle na flobertku ve stodole za trámem vzpomněl. Zatrnulo mu. Bylo mu jasné, bylo to v době heydrichiády, co by se stalo s ním i s celou rodinou, kdyby tu pušku našli. Naštěstí ji nenašli.

V zimě 1944/45 začali ze Slovenska na Valašsko pronikat partyzáni. Po nocích navštěvovali chalupy se žádostí o jídlo. Tak i do Rudolfů chalupy jednoho dne přišel zarostlý, lámanou češtinou s výrazným ruským přízvukem mluvící člověk. Chtěl chleba. V té době se již vědělo, že Němci posílají provokatéry, kteří se za partyzány vydávají. Běda tomu, kdo by takovému pseudo-partyzánovi nějak pomohl! Hospodář tedy nemohl partyzánovi něco podat. Jen mlčky pokynul ke stolu, kde ležel bochník chleba, aby se případně mohl vymlouvat, že si ten člověk vzal chleba sám. Jenže milý partyzán vzal ze stolu i noviny a do těch si chleba zabalil. A to byl průšvih. Na těch novinách byl přilepen lístek se jménem a adresou předplatitele, tj. Jana Rudolfa. „Co když ho s těmi novinami Němci chytí? Nebo je někde pohodí v lese“. A zase, s ohledem na eventuálního provokatéra, nemohl pan Rudolf utrhnout z těch novin ten kompromitující lístek. Musel na to jít lišácky. Vytáhl paklík tabáku, z novin utrhl roh, (jakoby náhodou s tím adresním lístkem) a ubalil si cigaretu.

Druhý den řešil dilema: Jak tuto příhodu nahlásit? Kdyby návštěvu partyzána nenahlásil a on by to byl německý provokatér, odnesla by to celá rodina. Pokud to byl opravdový partyzán, stal by se nahlášením z Jana Rudolfa udavač a stejně by se výslechům na gestapu nevyhnul. S těmito obavami se svěřil starostovi. Ten si věděl rady. „Já to hlášení napíšu obyčejnou tužkou, a pokud si Němci do dvou dnů nepřijdou ověřit, že jsi to nahlásil, byl to opravdový partyzán a já to vygumuji“.

Na jaře 1945 začala na Valašsku rozsáhlá protipartyzánská akce, kterou osobně řídil K. H. Frank. Akce začala tím, že na lípě na návsi pověsili místního obchodníka Dobromila Kováře, kterého někdo udal, že zásobuje partyzány. Dále Němci vyhnali baču s ovcemi z hor a majitelé ovcí si je měli vyzvednout. Rolníci ve vsi měli totiž pastevecké družstvo, jehož činnost spočívala v tom, že (za normálních okolností) na jaře předali své ovce bačovi, ten s nimi odešel do hor a až na podzim se vrátil. Aby si jednotliví majitelé své ovce poznali, měla každá své číslo.

Pan Rudolf se tedy vypravil pro své ovce. Na okraji vesnice ho chytili esesáci, prohledali ho a našli u něj lístek s čísly. Bylo jim to jasné. „Je to partyzánská spojka a nese šifrovanou zprávu“. A už s ním smýkali ke stromu s připravenou oprátkou. Naštěstí se tam objevil česky mluvící úředník okupační správy a díky němu se panu Rudolfovi podařilo vysvětlit, že ta čísla jsou čísla ovcí, které si jde vyzvednout.

Na závěr něco k odlehčení. 3. května 1945 začal hromadný ústup německé armády z Valašska. Němci ujížděli auty, na povozech tažených koňmi, na kolech, někteří šli pěšky. Obyvatelé vesnice se shromažďovali u silnice, aby „přivítali Rusy“. Jeden z pěšky prchajících Němců na ně lámanou češtinou volal: „Lidé, jděte domů hlídat si svůj majetek, Rusové vám všechno ukradnou.“ Odpovědí mu byl všeobecný posměch. Když se pan Rudolf od silnice vrátil domů, dozvěděl se, že mezitím jeho stavení opravdu navštívili Rusové. Ono ve venkovské chalupě, koncem války, nebylo moc co k ukradení, ale těch „stříbrných cibulí“ (hodinek) po otci až do smrti litoval.

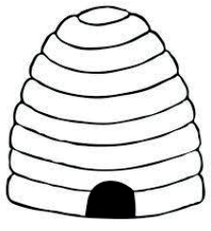
Tenkrát se ztratilo i nějaké civilní oblečení, a tak je možné, že ti Rusové, co navštívili jeho chalupu, nemuseli být příslušníci Rudé armády, ale tzv. vlasovci.

Josef Dolejšek

Koštování medu u muzea ve Velkých Karlovicích

V sobotu 15. 8. 2015 se u místního muzea v rámci řemeslného dne konal třetí ročník ochutnávky medů od místních včelařů. Místní ZO ČSV má 38 členů, med k ochutnání poskytli tito z nich: Jarmila Adamová, Anna Habáňová, František Jochec, Vladimír Kořínek, Josef Koňařík, Alena Kneblová, Vlastimil Kysučan, Jan Mikula, Petr Mizera, Milan Podešva, Václav Podešva, Alois Sibal, Jan Stavinoha, Ludvík Stoklasa, Josef Škorňa, Ludmila Uherková, Libor Vašek, Vladimír Vašut, Zuzana Valigurová a Vlastimil Rapant. Vzorky medu byly medovicové a smíšené, letošní snůška. Všechny medy měly zlatohnědou barvu v světlejších a tmavších odstínech a vůni rostlin, které se v blízkosti stanoviště včelstev nacházejí.

Koštování se zúčastnilo asi 160 návštěvníku, kteří kromě medu mohli ochutnat medovník, žvýknout víčka, okusit med uložený včelami do panenského díla a shlédnout práci včel umístněných v ukázkovém úle. Děti si mohly vyluštit malý test, za správné vyřešení dostaly malou pozornost. Každý účastník dostal malou brožurku o medu.

Rozhodování bylo věru těžké, jak tvrdili návštěvníci, všechny medy byly výborné, ale nejlepší mohl být jen jeden.

1 místo: med z údolí Jezerné od přítele ing. Vladimíra Vašuta

Vedení ZO ČSV Velké Karlovice děkuje všem členům za pomoc při konání této akce.

Ludmila Uherková

S radostí uveřejňujeme následující dopis:

Milý Karlovský zpravodaji!

Patří k dobrým mravům se úvodem představit. Jmenuji se Jitka Kysučanová, rodilá Brňačka, dodnes v Brně žijící, ale i manželka karlovického rodáka, se kterým už 52 let trávíme každoročně 2 měsíce prázdnin na jeho rodné chalupě v Tísňavách. Můj muž doc. PhDr. Jaroslav Kysučan, CSc., je absolventem karlovické školy, vsetínského gymnázia a dvou oborů vysoké školy. Působil celý život jako speciální pedagog na FF UP v Olomouci a dodnes částečně na PF v Ostravě.

Každé léto máme od švagrové půjčena všechna čísla Karlovského zpravodaje, a tak jsem si při jeho pročítání uvědomila řadu věcí.
Jednak to, že manžel už patří do rubriky jubilantů „Z obecní matriky“, neboť letos dovršil 81 let (narozen 1. června 1934).

Na své pěší kilometry za vzděláním rád vzpomíná (žádné autobusy tehdy z Tísňav nejezdily), ale hlavně na pana učitele tehdejší měšťanky, Jaroslava Mikuška, který v něm probudil lásku k dějepisu a ten mu zůstal celoživotním koníčkem.

Když každoročně přijíždíme do Karlovic, vidíme tu postupnou proměnu prostředí v opravdu krásnou rozrůstající se stylovou a vkusnou vesnici, právem v kterýchsi novinách nazvanou „valašským Špindlem“.

Všechno vždy záleží na lidech a Karlovský zpravodaj podává svědectví o více než obdivuhodných aktivitách zdejších obyvatel. Jádrem však je asi místní škola, jejíž ředitel i učitelé si zaslouží skutečnou úctu. Jsem také učitelka, takže vím, co všechno toto povolání obnáší a jak lze aktivizovat děti a mladé lidi.

Protože jsme tu předloni i volili, měli jsme možnost prohlédnout si krásnou budovu zdejší školy i zevnitř. Co všechno tam hovoří samo za sebe! Mnohá velkoměstská škola nesahá té Vaší ani po kotníky. Snad ještě nějaký rok nám bude dopřáno obdivovat estetický a funkční rozkvět manželova rodiště, oceňovat práci skvělého pana starosty a jeho týmu a upřímně fandit výsledkům činnosti Vaší školy a jejích pedagogů. V neposlední řadě patří také dík zdejšímu Informačnímu centru, knihovně, muzeu a dalším kulturním a sociálním institucím.

Díky všem, kteří svým aktivním životem vytvářejí místní krásné a funkční prostředí.

Jitka a Jaroslav Kysučanovi (Tísňavy 731)

Naše hydrometeorologická stanice

V údolí Pluskovec, čp. 0222, se nachází hydrometeorologická stanice, kterou již deset let denně obsluhuje pan Zdeněk Polášek (nar. 24. 4. 1943). Před ním hydrometeorologická měření v naší obci prováděla paní Marta Hlaváčová, kterou na krátký čas vystřídal pan Zdeněk Ohryzek. Všichni tři pracovali pro Hydrometeorologický ústav Ostrava, každý den pečlivě zaznamenávali úhrny srážek a bouřkovou činnost.

Naše velkokarlovická hydrometeorologická stanice má označení „Povodí Vsetín - Bečva 08 VEKA 01“ a pan Zdeněk Polášek (bývalý havíř a střelmistr) v ní provádí denní měření, která zapisuje do Denního záznamníku. Vždy koncem měsíce a následně koncem roku vyhotovuje „svodku“.

Spadne-li v Pluskovci za den 20 cm sněhu nebo 30 mm vody na 1 m^2, hlásí to telefonicky na pracoviště do Ostravy, kde jeho hlášení vyhodnocují. Je to velmi zodpovědná, časově náročná a mravenčí práce, protože ji nelze jakkoliv odkládat, navíc stále poutá pana Zdeňka Poláška k místu měření, jistým způsobem jej neustále omezuje.

Pan Zdeněk Polášek se do naší obce přiženil, když si 12. 8. 1967 v našem kostele vzal za manželku Stanislavu Tomkovou (7. 5. 1945 - 25. 3. 2001), se kterou vychoval tři děti (dceru a dva syny).

Protože se pan Zdeněk Polášek zajímá i o astronomii, zavzpomínal na svatební den. Když šli svatebčané z hotelu Kratochvíl, kde se odbývala svatební hostina, pěšky domů do Pluskovce, byla krásná srpnová noc a na cestu do života novomanželům Poláškovým padaly hvězdy. Jednalo se o známý srpnový úkaz, kdy se na jasné obloze rojí meteory, jimž jsme si zvykli říkat „Leonidy“ podle souhvězdí Lev, latinsky Leo.

Marie Mikulcová

Mateřská škola informuje

V novém školním rok 2015/16 je mateřská škola plně obsazena 79 dětmi. Třídu nejmladších dětí - Berušek - vyučují paní učitelky Iva Podešvová a Bc. Jana Maňáková.

Po prvních slzavých dnech se naši nejmenší začínají usmívat a moc se snaží. Děti ve třídě Včeliček neměly s adaptací žádný problém. MŠ už dobře znají a zůstala jim jedna loňská paní učitelka - Jarka Dukátová. Druhou paní učitelkou v této třídě je po dobu pracovní neschopnosti Martiny Švajdové, Elisabeta Sibalová, která v MŠ již působila při své studentské praxi. Jana Židová a Svatava Koňaříková pracují s nejstaršími dětmi.

MŠ by však nemohla fungovat bez dalšího zázemí. O čistotu se starají školnice Anna Kantorová a Blažena Pochybová, která také pomáhá kuchařce Ireně Mužíkové. Vedoucí stravování a účetní je nadále paní Jarmila Plánková.

Činnost dětí se po prázdninách rychle rozběhla. Poprvé v letošním školním roce se součástí našeho školního vzdělávacího programu stala další pohybová aktivita nad rámec běžné činnosti předškolního vzdělávání - předplavecký výcvik. Realizujeme jej společně s plaveckou školou na Vsetíně.

Hned v prvních dnech nového školního roku patří velké poděkování paní Janě Drozdové, babičce dvou dětí z MŠ. Zcela nečekaně upletla ke krojovému oblečení, jež jsme dětem v rámci projektové činnosti v loňském školním roce zakoupili, nádherné valašské ponožky. Pochválit bych chtěla také své kolegyně - provozní i pedagogické, které MŠ na příchod dětí pěkně připravily, protože sice v malé míře, ale opět probíhaly v prostorách budovy drobné stavební práce.

Mgr. Svatava Koňaříková, ředitelka MŠ

Svoz velkoobjemového a nebezpečného odpadu bude ve dnech čtvrtek 22. - sobota 24. října. Ve čt a pá od 8 do 18 h s polední přestávkou a v so od 8 do 12 h.

Start mužského a dorosteneckého mužstva do fotbalové sezóny 2015/16

Při vstupu do podzimní části nové fotbalové sezóny si obě naše mužská a jedno dorostenecké mužstvo vedou se střídavými úspěchy. Zkusme se nyní společně podívat trochu blíže na jednotlivá mužstva:

Mužstvo „A“ hrající divizní soutěž ve skupině „E“ je k datu psaní těchto řádků (8.září 2015) zatím na posledním místě s pouhým jedním bodem. Jakkoliv si divák může pomyslet, že se hra oproti loňsku zlepšila, pohled na tabulku hovoří jasně. Střelecká potence je mizerná a mužstvo stále čeká na takový výsledek, který je nakopne do vyšších pater tabulky. Nutno ovšem podotknout, že kádr je momentálně oslaben o 4 hráče základní sestavy – Kučera, Štuler, Vašut a Zeť. S návratem zmiňovaných hráčů určitě stoupne kvalita mužstva natolik, že boje o záchranu budou pro mužstvo jen historickou vzpomínkou.

Mužstvo vede dvojice Petr Ondřejka – Dalibor Kučera st., vedoucím mužstva je Jaroslav Valián a kádr tvoří následující hráči:

Sváček Martin, Maliňák Jan, Ondřejka Tomáš, Píšek Pavel, Zeť Roman, Mikula Josef, Pavelka Martin, Pavelka Jan, Vašut Vojtěch, Heger Tomáš, Melichařík Michal, Podešva Michael, Škrobák Pavel, Mynarčík Adam, Surovec Kryštof, Langer Jan, Štuler Martin, Kučera Jan, Králík Adam ml.

„B“ mužstvo mužů již několik let bojuje v okresním přeboru. Ne proto, že by na víc nemělo, ale prostě filosofie klubu velí držet si raději horní patra přeboru, než se někde trmácet k divácky neatraktivním utkáním. Již druhý rok po sobě odmítlo vedení mužstva postup do vyšší soutěže, a tak zatím toto mužstvo plní své hlavní poslání a tím je dát prostor pro rozehrání zraněných hráčů áčka a nechat nakouknout do velkého fotbalu nadějné dorostence. K dnešnímu dni je mužstvo na 4. místě tabulky okresního přeboru, takže opět hrajeme o nejvyšší pozice v přeboru.

Družstvo vede Adam Králík st., vedoucím mužstva je Luboš Škrobák.

Do podzimních utkání zatím zasáhli tito hráči:

Maliňák Jan, Gášek Martin, Gášek Roman, Škrobák Petr, Králík Adam ml., Orság Vladimír, Heger Tomáš, Pinkava Vlastimil, Mynarčík Adam, Langer Jan, Šimák Martin, Koňařík Dušan, Sibal Francisc, Kalus Michal, Jochec Tomáš. Dlouhodobě je zraněný Tomáš Bil, brankářská opora týmu.

Dorostenci válí v krajské soutěži a taktéž i oni dlouhodobě patří spíše k horní polovině tabulky. Družstvo vede Marcel Maliňák a nově se do vedení zapojil Pavel Mikula ml. Zde se projevuje problém s malým počtem hráčů, které je možno nasadit do utkání. Jeden ročník již přešel do mužů a z žáků bohužel až na dvě výjimky nelze letos dorostenecký kádr vhodně doplňovat. O to více je nutno si považovat zatímních výsledků (aktuálně 4. místo).

Kádr tvoří tito dorostenci:

Groepel Jakub, Bil Martin, Střelecký Martin, Jurajda Matěj, Dorňák Miroslav, Koňařík Roman, Batla Pavel, Drozd Dominik, Šipula Zdeněk, Sibal Alois, Hruška Petr, Koňařík Radek, Podešva Jakub, Kořenek Lukáš.

Jaroslav Valián

Biatlon: léto na cestách

Léto patří mezi nejdůležitější tréninkové období a tak jsme absolvovali několik soustředění. Po každém soustředění následuje regenerace a odpočinek, příprava na další trénink.

Když jsme ukončili školní rok asi o týden dříve, přesunuli jsme se do Jablonce nad Nisou, kde nás čekaly SCM testy, které absolvují sportovci SCM 2x ročně, zde se prověřuje jejich fyzická kondice.

Po třídenním testování začalo dvoutýdenní soustředění v Letohradě, které jsme zakončili závody klasickou technikou ve výjezdu na Kohútku.

Následovaly dva týdny volna, to samozřejmě zahrnovalo spoustu udržovacích tréninků, které nebyly tak intenzivní.

Po odpočinku jsme se přesunuli zpátky do Letohradu, kde jsme tři dny trénovali a potom odjeli v rámci tréninku na kole do asi devadesát kilometrů vzdáleného Nového Města na Moravě na dvoutýdenní soustředění, tam jsme simulovali hlavně závodní tempo se střelbou.

Na skok jsme se ukázali doma, kluci si dali v rámci tréninku triatlonový závod Valachyman, vyprali věci a jeli zpět do Letohradu.

Kuba Štvrtecký odcestoval s první skupinou pod vedením šéftrenéra Michala Málka na vysokohorské soustředění do Vysokých Tater, já s Jurou Ondřejkou jsme zůstali v Letohradě, kde jsme absolvovali desetidenní soustředění pod vedením Lukáše Dostála. Po soustředění zůstáváme v Letohradě a pokračujeme v tréninku až do posledního víkendu v srpnu, kdy jedeme do Nového Města na Moravě, kde nás čekaly víkendové závody SCM Open, po závodech zůstáváme v Letohradě na bytu, ve středisku absolvujeme udržovací tréninky, jelikož se přiblížil vrchol letní sezony MČR na kolečkových lyžích. Na tři dny jsme se přijeli podívat opět domů.

Po lehkém tréninku u nás v Karlovicích se dostáváme opět do Letohradu, tam jsme trénovali necelý týden, když jsme se vrátili zase na tři dny domů, odjíždíme znovu na podzimní SCM testy.

Jakub Janík

Ročník XIII, číslo 52. Ev. číslo periodického tisku: MK ČR E 21757. Uzávěrka příštího čísla 10. 12. 2015.
Tisk Grafia Nova Zašová. Za redakční radu J. Ryplová, D. Detriková, J. Rypl